

ορειβατικό σκι στον Όλυμπο

Κείμενο: **ΜΙΧΑΗΛΗΣ ΣΤΥΛΛΑΣ**

Φωτογραφίες: **ΜΠΑΜΠΗΣ ΓΚΡΙΖΙΩΤΗΣ** / www.go-mrp.com

Εκεί που το χιόνι, ο ουρανός & η θάλασσα, σμίγουν με τον άνθρωπο.

Η ιστορία έχει διδάξει ότι οι περίοδοι οικονομικής και κοινωνικής κρίσης, όπως η συγκεκριμένη που διανύουμε, προσφέρουν ευκαιρίες για μερική ανατροπή και ανανέωση παραδοσιακών απόψεων και ιδεολογιών, μέσω κυρίως του επαναπροσδιορισμού των κοινωνικών αξιών.

Ο Όλυμπος έχει ιστορικά αποτελέσει το φυσικό και πνευματικό σπίτι πολλών ανθρώπων οι οποίοι διακατέχονταν από ανατρεπτικές απόψεις για τα Ελληνικά κοινωνικά δρώμενα από την αρχαιότητα μέχρι και σήμερα. Ο

Παρθενώνας της Ελληνικής Φύσης εκτός από οικία των δώδεκα Θεών μέσα στο πέρασμα των αιώνων έχει διατελέσει πολυπόθητο τόπος φιλόδοξων κατακτητών των κορυφών του, πεδίο βοτανολογικής και γεωλογικής έρευνας, κρησφύγετο ονομαστών ληστών, πεδίο έμπνευσης καλλιτεχνών, όπως ο ζωγράφος Βασίλης Ιθακήσιος, ενώ μεταπολεμικά στις απόκρημνες πλαγιές του Ολύμπου γράφτηκαν οι σημαντικότερες σελίδες της Ελληνικής χιονοδρομικής, ορειβατικής και αναρριχητικής ιστορίας.

Τον Αύγουστο του 2013 θα γιορτάζονται τα 100 χρόνια από την πρώτη καταγεγραμμένη ανάβαση στην κορυ-

φή του Ολύμπου, το Μύτικα ή Πάνθεον με υψόμετρο 2918 μέτρα, από τους εκ Λιποχώρου κυνηγό, υλοτόμο και μετέπειτα οδηγό του Ολύμπου Χρήστο Κάκκαλο και τους Ελβετούς ορειβάτες Frederic Boissonpas και Daniel Baud-Bovy. Στον επίλογο του πρώτου αιώνα αφότου οι θνητοί εισέβαλαν στην κατοικία των Θεών αρκετά πράγματα έχουν αλλάξει όσον αφορά τον Όλυμπο σαν φυσική οντότητα, αλλά κυρίως τις δραστηριότητες που λαμβάνουν χώρα στο ποικιλόμορφο ανάγλυφό του.

Η πρώτη ανάβαση στην κορυφή της Ελλάδας από έναν Έλληνα και δύο φιλέλληνες Ελβετούς (σημ. ο Fred

Boissonnas ήταν ένας παγκοσμίου φήμης φωτογράφος από τη Γενεύη, οι εκθέσεις του οποίου είχαν κάνει το γύρο του κόσμου και ο Daniel Baud-Bovy κατά την επίσκεψή του στον Όλυμπο ήταν διευθυντής της Σχολής Καλών Τεχνών της Γενεύης), σήμανε την έναρξη μιας εποχής κατά την οποία η ορειβασία, η αναρρίχηση και η χιονοδρομία στην Ελλάδα έκαναν τα πρώτα τους βήματα.

Η περίοδος του Μεσοπολέμου βρήκε την Ελλάδα του Ελευθέριου Βενιζέλου να περνάει μία περίοδο άνθησης και σταθεροποίησης των κοινωνικών και οικονομικών παραμέτρων με αποτέλεσμα την αυξανόμενη αστικοποίηση των μεγάλων ελληνικών πόλεων και τη δημιουργία των πρώτων φυσιολατρικών, ορειβατικών και χιονοδρομικών συλλόγων. Η δράση των συλλόγων αυτών περιοριζόταν σε πεζοπορικές αναβάσεις ενώ την ίδια περίπου εποχή οι αλλεπάλληλες προσκλήσεις αναρριχητών και χιονοδρόμων από το εξωτερικό έδωσαν το έναυσμα της ανάπτυξης των δραστηριοτήτων αυτών σε όλα τα Ελληνικά βουνά με το μεγαλύτερο όγκο των ορειβατικών και χιονοδρομικών εκδηλώσεων να λαμβάνουν χώρα στον Όλυμπο.

Στις 20 Μαρτίου του 1931 πραγματοποιείται από τους G. Doriér, K. Νάτση και Ηρ. Ιωαννίδη η πρώτη χειμερινή ανάβαση στην κορυφή του Ολύμπου, το Μύτικα. Κατά την πρόσβαση των τριών ορειβατών από τις Βρυσσούλες, όπου σήμερα βρίσκεται το Κέντρο Ορεινού Αγώνα Χιονοδρόμων (ΚΕΟΑΧ), προς την κορυφή του Ολύμπου Σκάλα (2866 μέτρα) χρησιμοποιήθηκαν χιονοπέδιλα (σκι). Στη

συνέχεια, οι τρεις ορειβάτες αναρριχήθηκαν από τη Σκάλα προς το Μύτικα με χρήση σκονιών για να καταφέρουν τελικά να δουν από την κορυφή της Ελλάδας το ολόγαμμο λόγω του χιονιού τοπίο να αναμειγνύεται με το γαλάζιο ουρανό και το μπλε χρώμα του Αιγαίου. Μια πανδαισία συναισθημάτων, χρωμάτων, απόκοσμων σκέψεων, ξεγνοιασιάς και απόλυτης αρμονίας μεταξύ των τριών αυτών ανδρών και του φυσικού περιβάλλοντος. Επιστρέφοντας στην κορυφή Σκάλα, όπου και τελειώνει η αναρριχητικό τμήμα της διαδρομής τους, οι τρεις άνδρες περιχαρείς για την πρώτη χειμερινή ανάβαση στην κορυφή της Ελλάδας, έβαλαν τα σκι στα πόδια τους και πραγματοποιήσαν την πρώτη κατάβαση με σκι στον Όλυμπο από την κορυφή Σκάλα (2866μ) μέχρι περίπου τη Μονή Σπαρμού η οποία βρίσκεται στο Ν. τμήμα του βουνού, ολοκληρώνοντας μια φοβερή μέρα, η οποία τους έκανε έστω και για λίγο να νιώσουν σαν θεοί.

Περίπου οκτώ δεκαετίες μετά η ίδια προσέγγιση για τη ζωή, η δίψα για περιπέτεια, και αγάπη για το ορεινό περιβάλλον χαρακτηριζόμενη από διαφορετικό εξοπλισμό βρίσκει τον παγκοσμίου φήμης Σλοβένο extreme skier Davo Karnicar (ο οποίος είναι ο μόνος άνθρωπος μέχρι σήμερα ο οποίος έχει κατέβει από την κορυφή του Έβερεστ μέχρι την κατασκήνωση βάσης με σκι), τη γυναίκα του Petra, τον εκπαιδευτή χιονοδρομίας και ορειβατικού σκι Γιώργο Κλαουδάτο, τον Εκπαιδευτή ορειβασίας και αναρρίχησης, Οδηγό Ελληνικών Βουνών, μέλος και κινηματογραφιστή της πρώτης επιτυχημένης Ελληνικής αποστολής στο Έβερεστ Παύλο Τσιαντό μαζί με τον εικονολήπτη και αναρριχητή Χρήστο Τσούτσια να επαναλαμβάνουν την ίδια διαδρομή με τα σκι τους και περνώντας από την κορυφή του Αγίου Αντωνίου (2817 μέτρα) όπου κατά την αρχαιότητα βρισκόταν ο ναός του Ακράιου Διός (πόσο επίκαιρο, πέντε ακραίοι ορειβάτες διαβαίνοντας από ναό ενός ακραίου Θεού) το απόγευμα της 11ης Απριλίου να κάθονται στην κορυφή του Ολύμπου βιώνοντας λίγο ή πολύ τα ίδια συναισθήματα με τους Doriér, Νάτση και Ιωαννίδη.

Ο άνθρωπος, ο ουρανός, το χιόνι, η θάλασσα και η απογείωση των συναισθηματικών φαντασιώσεων. Μία κατάσταση για την οποία όσο και να πληρώσει κάποιος δεν θα τη βιώσει ποτέ. Μία κατάσταση που προσφέρεται δωρεάν και ποικιλοτρόπως σε όσους αρέσκονται να συναναστρέφονται με το φυσικό περιβάλλον, συναναστροφή η οποία προϋποθέτει ότι για την επίτευξη κάποιου στόχου πρέπει ο ορειβάτης να ανέβει στο ύψος των περιστάσεων χωρίς να μπορεί έμπρακτα να κατεβάσει το βουνό στα μέτρα του... νοοτροπία που κυριάρχησε κατά κόρον στη μεταπολιτευτική Ελλάδα, αλλά κάποιοι έχουν βαλθεί να την αλλάξουν για το κοινό καλό.

Τι άλλαξε στα 81 αυτά χρόνια:

Μήπως ανακαλύψαμε πάλι τον τροχό:

Η ελληνική πραγματικότητα κατά την τελευταία τριακονταετία όσον αφορά την ανάπτυξη του χειμερινού ορεινού τουρισμού περιοριζόταν σε ένα και μόνο προσορισμό. Τα χιονοδρομικά κέντρα της χώρας μας, και τις αντίστοιχες τουριστικές μονάδες σε κοντινή απόσταση από αυτά. Σε αρκετές των περιπτώσεων χειμερινοί τουριστικοί προσορισμοί έγιναν πόλοι έλξης πρωτίτως Ελλήνων αλλά και ξένων τουριστών, με τους πρώτους να δίνουν έμφαση στις πολυτελείς τουριστικές υποδομές (βλέπε Ζαγόρια) και τους δεύτερους να παραβλέπουν την πολυτέλεια προσβλέποντας κυρίως στην ιστορία και τη φυσική ομορφιά των τόπων αυτών. Κάποιοι λίγοι ξένοι τουρίστες κατά τους χειμερινούς μήνες είδαν και μια νέα δυναμική στην Ελληνική ύπαιθρο. Αναβάσεις και καταβάσεις με σκι σε βουνά που δεν υπήρχαν αναβατήρες και οργανωμένες υποδομές.

Χαρακτηριστικό είναι το γεγονός ότι από τη δεκαετία του 1980 κυκλοφόρησε από Γάλλους λάτρεις των Ελληνικών βουνών ένα μικρός οδηγός με τίτλο "Ski Randonee en Grece", ο οποίος περιλάμβανε καταβάσεις από πλαγιές της Τύμφης, του Σμόλικα, του Ολύμπου, της Γκιώνας και του Παρνασσού. Οι Γάλλοι και γενικότερα ξένοι χιονοδρόμοι επισκέπτονταν τα ελληνικά βουνά γιατί θεωρούσαν και θεωρούν ακόμα πολύ σημαντικό το γεγονός ότι υπάρχουν μέρη στην ορεινή Ελλάδα που στερούνται υποδομών σε αντίθεση με τις Άλπεις όπου τα συρματόσχοινα από τα τελευταία και τα ελικόπτερα δεν αφήνουν και πολλά περιθώρια απόλυτης ηρεμίας και ταύτισης με το φυσικό περιβάλλον. Την ίδια εποχή κάποιοι λίγοι Έλληνες ακολουθούσαν την τάση που έφεραν οι ξένοι ορειβάτες/χιονοδρόμοι και άρχισαν να βγαίνουν

εκτός των ορίων των χιονοδρομικών κέντρων πραγματοποιώντας καταβάσεις στις παρθένες πλαγιές των Ελληνικών βουνών χωρίς να έχουν την ανάγκη ανάβασης με μηχανικά μέσα.

Όπως και στην περίπτωση της πρώτης ανάβασης στην κορυφή του Ολύμπου, οι ξένοι ήρθαν και είδαν την ομορφιά και αξία του ελληνικού φυσικού περιβάλλοντος αφήνοντας εμάς τους ντόπιους να ακολουθούμε.

Για τα δεδομένα της μικρής μας χώρας ο αριθμός των χιονοδρομικών που απολαμβάνουν τις πίστες των οργανωμένων χιονοδρομικών κέντρων (21 στο σύνολο) είναι σχετικά μεγάλος σε σχέση με τα προηγούμενα χρόνια, γεγονός που σε καμία περίπτωση δεν πρέπει να σχετίζεται με την πραγματικότητα της προβληματικής βιωσιμότητας των περισσότερων εξ' αυτών.

Την τελευταία δεκαετία και μετά την ευρεία διάδοση τόσο της αναρρίχησης όσο και της χειμερινής ορειβασίας στη χώρα μας στην οποία συνέβαλαν σημαντικά η ανάδειξη της Καλύμνου ως παγκόσμιος προορισμός αναρρίχησης βράχου αλλά και η πρώτη επιτυχημένη Ελληνική αποστολή στην κορυφή του κόσμου, το Έβερεστ το έτος 2004, η παραδοσιακή αντίληψη για τη χειμερινή ψυχαγωγία των Ελλήνων στη φύση άρχισε να αλλάζει σε ένα σεβαστό βαθμό μιας και αρκετός κόσμος ξεκίνησε να μαθαίνει τα μυστικά του χειμερινού βουνού μέσα από τις οργανωμένες σχολές της Ελληνικής Ομοσπονδίας Ορειβασίας και Αναρρίχησης.

Επειδή όμως η χειμερινή ορειβασία στην ευρύτερη της μορφή (χειμερινές αναβάσεις σε κορυφές ή και τεχνικές αναβάσεις με τη χρήση σκιογιών και αναρριχητικού εξοπλισμού) και η χιονοδρομία έχουν ως κοινό μέσο έκφρασης το χιονοσιερό πεδίο, αναδείχθηκε μέσα σε αυτά τα χρόνια μια νέα δραστηριότητα που συνδυάζει, ή πρέπει τουλάχιστον να συνδυάζει την ηθική και τις γενικές γνώσεις της ορειβασίας (καθαρό περιβάλλον, γνώσεις καιρού, αξιολόγηση επικινδυνότητας πεδίου και χιονιού - π.χ. χιονοστιβάδες-επίγνωση αντικειμενικών κινδύνων) με την ικανότητα κατάβασης χιονοσιεμένων πλαγιών διαφόρου κλίσης και ποιότητας χιονιού, στην οποία υπερτερούν κατά κανόνα οι αθλητές και λάτρεις της παραδοσιακής χιονοδρομίας.

Και το όνομα αυτού «ορειβατικό σκι»

Η απόλυτη ελευθερία των χειμερινών δραστηριοτήτων.

Το ορειβατικό σκι αποτελεί την εμβρυακή μορφή χιονοδρομίας η οποία εκκολάφθηκε στις Βόρειες χώρες του πλανήτη (Σκανδιναβικές χώρες, Καναδάς, Αλάσκα, Ρωσία, κλπ) για καθαρά λόγους μετακίνησης των τοπικών κοινωτών, βασιζόμενη στην απλή ιδέα ότι με την προσάρτηση κατάλληλων υλικών κάτω από τα χιονοπέδιλα (επινομαζόμενες ως φώκιες, οι οποίες δεν είναι τίποτα άλλο παρά ταινίες με σχήμα όμοιο με αυτό του χιονοπέδιλου και αποτελούμενες από συνθετικό τρίχωμα οι οποίες επιτρέπουν την κίνηση του χιονοπέδιλου προς τα εμπρός, εμποδίζοντας την ολίσθηση προς τα πίσω λόγω φοράς του συνθετικού τριχώματος) και την προσωρινή απελευθέρωση του πίσω τμήματος της δέστρας από το χιονοπέδιλο (η δέστρα βέβαια κλειδώνει όταν αρχίζει η κατάβαση), ο καθένας μπορεί να ανέβει σε μια ομαλή ή και απότομη κορυφή και να πραγματοποιήσει όμορφες καταβάσεις σε πλαγιές της αρεσκείας και ικανότητάς του, προσδίδοντας με τον τρόπο αυτόν μια ολοκληρωμένη απόχρωση στην επαφή του ανθρώπου με το ορεινό περιβάλλον το χειμώνα.

Το ορειβατικό σκι υπάρχει στην Ελλάδα για πάρα πολλά χρόνια, αλλά η μόνη οργανωμένη μορφή του, μέχρι πρότινος ήταν η αγωνιστική του μορφή και όσοι μίλησαν σε αυτό τις τελευταίες δεκαετίες ήταν κυρίως ως αθλητές των διάφορων ορειβατικών συλλόγων που λάμβαναν μέρος στους αγώνες της Ελληνικής Ομοσπονδίας Ορειβασίας και Αναρρίχησης (ΕΟΟΑ).

Η φετινή χρονιά είναι μια ιδιαίτερη χρονιά όσον αφορά την ανάδειξη του ορειβατικού σκι σε όλες του τις μορφές (αγωνιστική, τουριστική και ακραίες καταβάσεις), τόσο στον Όλυμπο όσο και στην Ελλάδα γενικότερα. Στα πλαίσια της ανάδειξης του ορειβατικού σκι στην Ελλάδα ως την πιο ολοκληρωμένη αλλά και οικονομικά προσιτή δραστηριότητα το χειμώνα στη χώρα μας, από τις αρχές Απριλίου μέχρι και το φετινό Πάσχα έλαβαν χώρα στον Όλυμπο δύο σημαντικές εκδηλώσεις υπό την αιγίδα της ΕΟΟΑ. Η πρώτη εκδήλωση αφορούσε τον πρώτο ορεινό αγώνα ορειβατικού σκι, στον οποίο έλαβαν χώρα και αθλητές χωρίς αγωνιστικό δελτίο, ενώ η δεύτερη αφο-

ρούσε την επίσκεψη του Davo Kamnicar στον Όλυμπο με απώτερο σκοπό την αξιολόγηση του ευρύτερου πεδίου ως ένα μελλοντικό κέντρο ορειβατικού σκι.

Όσοι αγωνίστηκαν στον αγώνα ορειβατικού σκι που έλαβε χώρα την πρώτη του Απριλίου είχαν να εκφραστούν με τα καλύτερα λόγια τόσο για τη διοργάνωση, όσο και για το διασκεδαστικό χαρακτήρα της εν λόγω διοργάνωσης, μιας και που όλοι οι συμμετέχοντες απόλαυσαν τις καταβάσεις της επιλεχθείσας διαδρομής με σύμμαχο τον υπέροχο ανοιξιάτικο καιρό.

Ο Davo Kamnicar γεννημένος στις 26 Οκτωβρίου του 1962 στο Zgorjje, Jezerско της Σλοβενίας, βρέθηκε προ εκπλήξεων στον Όλυμπο μιας και όπως ομολόγησε κατά την πρόσβαση του από τις Βρυσοπούλες προς το Οροπέδιο των Μουσών δεν περίμενε να αντικρίσει μία τόσο δραματική μεταβολή στη μορφολογία του τοπίου, το οποίο εναλλάσσεται δραματικά μεταξύ του ομαλού αναγλύφου στο νοτιοδυτικό τμήμα και των απότομων ορθοπλαγιών στο βορειοανατολικό τμήμα του Θεϊκού Βουνού: "Υποτίμησα τόσο τη διάρκεια της ανάβασης, όσο και το εξαιρετικά απότομο πεδίο, ιδεατό για ακραίες καταβάσεις" που είναι κυρίως καταβάσεις της αρεσκείας του.

Η καταβάσεις του Davo Kamnicar με σκι από το Θρόνο του Δία και άλλες απότομες πλαγιές του Ολύμπου τον έκαναν να ομολογήσει ότι δεν περίμενε ποτέ Απρίλιο μήνα να απολαμβάνει σκι στην Ελλάδα με σχετικά καλή ποιότητα χιονιού και να κατεβαίνει πλαγιές με φόντο τον ουρανό και τη θάλασσα. Μαζί με τον Davo στο Βουνό των Θεών βρέθηκαν και αρκετοί φίλοι του ορειβατικού σκι προερχόμενοι τόσο από τον ορειβατικό όσο και από το χιονοδρομικό χώρο. Αυτό που έγινε τις ημέρες της Μεγάλης Εβδομάδας στο Οροπέδιο των Μουσών ήταν άνευ προηγουμένου. Καταβάσεις από απότομες πλαγιές, άλματα πάνω από τα βράχια πάντα με σύνεση προς το φυσικό περιβάλλον. Από την εποχή του Χρήστου Κάκκαλου και των πρώτων αναβάσεων στην εποχή των πρώτων καταβάσεων από τα πιο απίθανα τμήματα του Ολύμπου. Η ιστορία του Ολύμπου συνεχίζεται και γράφεται από διαφορετικούς ανθρώπους που μοιράζονται κοινά ιδανικά με τους πρωτοπόρους κάθε είδους. Την αγάπη για τη ζωή, την αγάπη και το σεβασμό για τη φύση και τη θέληση για τη διατήρηση της

φλόγας του Προμηθέα που υπάρχει στη ψυχή του κάθε θνητού... άσχετα με το γεγονός ότι οι περισσότεροι δεν το έχουν αντιληφθεί ακόμα.

Μετά την επίσκεψή του στον Όλυμπο και κατά την παρουσίαση της ταινίας του στην Καλαμπάκα των Μετεώρων το απόγευμα του Μεγάλου Σαββάτου, ταινία που αφορά την κατάβαση του με σκι από την ψηλότερη κορυφή της κάθε ηπείρου, ο Davo ανέφερε χαρακτηριστικά στο κοινό: "Μην καταστρέψετε το βουνό-έμβλημα της χώρας σας. Ο Όλυμπος όχι μόνο δεν χρειάζεται χιονοδρομικό κέντρο αλλά περισσότερη προσπάθεια ανάδειξής του ως ένα από τα καλύτερα κέντρα ορειβατικού σκι στην Ευρώπη αλλά και τον κόσμο ολόκληρο."

Ατόψεις που δεν ανήκουν μόνο στο Σλοβένο παγκοσμίου εμβέλειας ακραίου ορειβάτη και χιονοδρόμου. Η επίσης παγκοσμίου φήμης extreme skier Eva Walkner από το Salzburg της Αυστρίας επισκέφτηκε τον Όλυμπο το 2010 και είχε παρόμοια άποψη για το Βουνό των Θεών:

"It all has to do with very serious alpine terrain, similar to the Alps but without machinery. I feel really privileged to be skiing on this virgin mountain. I still cannot believe skiing in spring so close to the sea...it is the amazing Greek reality".

Ενώ ο Γάλλος Christophe Moulin πρώην διευθυντής της Εθνικής Γαλλικής Σχολής Σκι και Αλπινισμού (ENSA) και παγκοσμίου φήμης ορειβάτη και σκιέρ με πολλές πρώτες αναβάσεις σε Άλπεις και Ιμαλάια εξέφρασε την άποψη ότι: "Αυτό είναι πραγματικό βουνό! Ο Όλυμπος αποτελεί τη Μέκκα του ορεινού τρεξίματος, της πεζοπορίας, της αναρρίχησης και του ορειβατικού σκι στην Ελλάδα. Μην τον πειράξετε, ώστε να τον χαρούν και οι επόμενες γενιές όπως τον αντίκρισαν οι κάθε είδους πρωτοπόροι".

Πράγματι, εάν αναλογιστεί κανείς ότι το δυτικό τμήμα του βουνού, όπου και εξελίχθηκε ο πρόσφατος αγώνας ορειβατικού σκι και χαρακτηρίζεται από σχετικά ομαλές κλίσεις αποτελεί ιδεατό μέρος για σχολές αρχαρίων ορειβατικού σκι και καταβάσεις στις σχετικά ομαλές και ασφαλείς (ασφαλείς πάντα στα πλαίσια της γνώσης και σωστής αξιολόγησης) πλαγιές του Ολύμπου από τον καθένα που έχει μια σχετική εμπειρία, ενώ το ανατολικό τμήμα του βουνού πλέον αποτελεί ένα παγκόσμιο προορισμό ορειβατικού και κυρίως extreme ski, τότε δεν έχουμε παρά να διαφυλάξουμε το Ολύμπιο περιβάλλον ως ένα εθνικό σύμβολο ανάδειξης του ορειβατικού σκι: μιας δραστηριότητας που στα πλαίσια της γενικότερης ανθρώπινης ηθικής και αγάπης για τη φύ-

ση δεν αφήνει τίποτα στο περιβάλλον παρά μόνο γραμμές πάνω στο χιόνι που δημιουργήθηκαν από την επαφή του ανθρώπου με το χιόνι, επαφή που στην περίπτωση του Ολύμπου και άλλων Ελληνικών βουνών πλαισιώνεται τις καθαρές ημέρες από ένα γαλάζιο ουρανό και μία ατελείωτη θέα προς την μπλε μας θάλασσα.

Ως τρόπος διαφυγής από τα μεγάλα αστικά κέντρα και όχι μόνο κατά τη χειμερινή περίοδο το ορειβατικό σκι μετά από κατάλληλη γνώση και εξοικείωση με το χειμερινό περιβάλλον, μπορεί να πραγματοποιηθεί σε περιοχές με επαρκή χιονοκάλυψη και για χρονικά διαστήματα πολύ μεγαλύτερα αυτών της λειτουργίας των οργανωμένων χιονοδρομικών κέντρων. Είναι μια δραστηριότητα πιο πλήρης από μία ημέρα χιονοδρομίας σε ένα χιονοδρομικό κέντρο χωρίς αναμονές στις ουρές των αναβατήρων και σαφώς πιο οικονομική. Επίσης, το ορειβατικό σκι μπορεί να έχει τη μορφή διάσχισης (πχ. από ένα συγκεκριμένο σημείο - πχ. ορεινό χωριό - μέχρι ένα άλλο), ή τη μορφή ανάβασης και επικείμενης κατάβασης (πχ. ανάβαση μέχρι μία κορυφή, ή μία συγκεκριμένη τοποθεσία με απώτερο σκοπό την απόλαυση της κατάβασης).

Για όσους έχουν ανησυχίες αθλητικού ευγενή ανταγωνισμού με τον εαυτό τους αλλά και με συναθλητές τους γενικότερα, υπάρχουν και οι αγώνες ορειβατικού σκι που διοργανώνονται από διάφορους τοπικούς συλλόγους της Ελληνικής Ομοσπονδίας Ορειβασίας και Αναρρίχησης (ΕΟΟΑ). Βέβαια, σημαντική προϋπόθεση για όλα τα παραπάνω αποτελεί η επαρκής γνώση και εμπειρία τόσο στη χιονοδρομία, όσο και στην ορειβασία. Η εμπειρία και γνώση για καταβάσεις με σκι σε κάθε είδους χιονισμένη πλαγιά αρχής γινομένης των πιστών των χιονοδρομικών κέν-

τρων αποκτώνται μέσω της διδασκαλίας ενός αρχαρίου από τις οργανωμένες και αναγνωρισμένες σχολές σκι που βρίσκονται σε όλα τα χιονοδρομικά κέντρα της χώρας μας. Επιπλέον, οι βασικές αρχές ασφαλείας και τεχνικές αξιολόγησης του πεδίου που χαρακτηρίζουν κάθε ορειβατική εξόρμηση τόσο το καλοκαίρι όσο και το χειμώνα αποκτώνται με τη σειρά τους μέσα από τις σχολές αρχαρίων των ορειβατικών συλλόγων της χώρας μας.

Εάν δεχτούμε ότι η πεζοπορία αποτελεί την πιο διαδεδομένη υπαίθρια δραστηριότητα του ορεινού τουρισμού της χώρας μας κατά τους θερινούς μήνες, τότε το ορειβατικό σκι δύναται να αποτελέσει την πιο διαδεδομένη δραστηριότητα κατά τη χειμερινή περίοδο, χάρις στη δυσδιάστατη φύση του: την ορειβατική και τη χιονοδρομική. Όσον αφορά στόχους και προορισμούς, εδώ ισχύει το δίκαιο του βουνού "Ο καθένας παίρνει όσο θέλει, δεν υπάρχει διαιτητής ή προπονητής να αποτρέψει κάποιον από κάτι επικίνδυνο παρά μόνο ο εαυτός σου. Υπέρμετροι στόχοι και προσδοκίες στο βουνό δεν πραγματοποιούνται σχεδόν ποτέ."

Ή όπως το έθεσε καλύτερα ο Davo Karnicar "Για να πετύχεις μία μικρή προσωπική κατάκτηση στο βουνό πρέπει το σώμα και το μυαλό να είναι απολύτως εναρμονισμένα. Όταν ένα από τα δύο υπερτερεί του άλλου τα αποτελέσματα μπορεί να είναι καταστροφικά."

Το 1913 ο Fred Boissonnas μετά από την πρώτη επιτυχημένη ανάβαση στην κορυφή του Ολύμπου είχε πει για την Ελλάδα του τότε: "Εκεί που οι άλλοι βλέπανε ερείπια από μάρμαρα, εμείς βλέπαμε έναν ζωντανό πολιτισμό και τους ανθρώπους του".

Πολιτισμός και άνθρωποι μπορεί να είχαν χαθεί τις τελευταίες δεκαετίες στο βωμό του εύκολου κέρδους και της επακόλουθης πρόσκαιρης μεν αλλά πλασματικής δε οικονομικής και κοινωνικής ευημερίας, αλλά οι καιροί απαιτούν να επα-

ναπροσδιορίσουμε κάποιες αξίες της σύγχρονης ζωής μας και να την κοιτάσουμε με ένα πιο αληθινό μάτι. Για τους λάτρεις της χιονοδρομίας, του ορεινού περιβάλλοντος και της ορειβασίας, το ορειβατικό σκι αποτελεί μιας πρώτης τάξεως ρεαλιστική και ολοκληρωμένη προσέγγιση ώστε να απολαύσει κάποιος το χειμερινό τοπίο στην απλούστερή του μορφή και μέσω της επαφής αυτής να διαφοροποιηθεί σωματικά και ψυχικά. Αγάπη και προστασία για το φυσικό περιβάλλον, ανάβαση χωρίς τεχνητά μέσα και απολαυστική κατάβαση, η οποία πάντα κρατάει πολύ λίγο σε σχέση με την ανάβαση.

Το ορειβατικό σκι ως μία χειμερινή αθλητική και ψυχαγωγική δραστηριότητα, αλλά και ως μία σύγχρονη προσέγγιση της ζωής γενικότερα τείνει να διαψεύσει κάποιους προφητικούς ποιητές όπως ο Νίκος Δήμου ο οποίος πριν κάποια χρόνια έγραφε: "Κάπου μέσα μας πιστεύουμε ότι δεν αξίζουμε να ζούμε σε έναν τόσο ωραίο τόπο. Και προσπαθούμε να τον φέρουμε «στα μέτρα μας». Στο επίπεδό μας. Έτσι τον χτίζουμε με τσιμέντο και τον γεμίζουμε με σκουπίδι."

Αντί να φέρουμε την Ελληνική φύση στα μέτρα μας ως σηκωθούμε στο δικό της ανάστημα από όλες τις απόψεις... δεν έχουμε τίποτα να χάσουμε.

